

SERCE

Biuletyn Parafii Najświętszego Serca
Pana Jezusa w Tychach – Paprocanach

Nr 4/2024 (1242)

IV Niedziela Zwykła – 28.01.2024 r.

Jezus naucza jak ten, który ma władzę |Mk 1, 21-28|

Był właśnie w ich synagodze człowiek opętany przez ducha nieczystego. Zaczął on wołać: «Czego chcesz od nas, Jezusie Nazarejczyku? Przyszedłeś nas zgubić. Wiem, kto jesteś: Święty Boga». Lecz Jezus rozkazał mu surowo: «Milcz i wyjdź z niego! » Wtedy duch nieczysty zaczął nim miotać i z głośnym krzykiem wyszedł z niego. A wszyscy się zdumiali, tak że jeden drugiego pytał: «Co to jest? Nowa jakaś nauka z mocą. Nawet duchom nieczystym rozkazuje i są Mu posłuszne».

Pierwszym cudem, który opisuje Marek jest uwolnienie opętanego spod władzy złego ducha. W czasach współczesnych Jezusowi wiele chorób, które dziś uznalibyśmy za psychiczne, przypisywano działaniom demonów, co nie zmienia faktu, że Jezus jest Tym, który uzdrawia. Jezus nie odcina się od mentalności swego czasu, wydaje się ją nawet podzielać. Diagnoza Chrystusa, który sięga korzeni zła, nie jest jednak diagnozą medyczną. Jest diagnozą duchową. Opętanie jest utratą harmonii w człowieku, równowagi sfery duszy, ducha i ciała. Duch nieczysty musi wyjść, aby opętany człowiek mógł wyjść ze swego więzienia i odnaleźć utraconą jedność i harmonię. Jezus wypędza demona jednym zdaniem: *milcz i wyjdź z niego*. Zły duch jest posłuszny i natychmiast opuszcza ciało opętanego. Ludzie w synagodze nigdy nie widzieli czegoś podobnego. Dlatego pytają: *Któż mógłby mieć taką władzę, że nawet złe duchy muszą słuchać jego prostego słowa?* Z Ewangelii na dziś dowiadujemy się też, że Jezus uczy inaczej niż uczeni w Piśmie. Nie dowiadujemy się żadnych konkretów na czym owa inność miałyby polegać, poza stwierdzeniem: uczył, jak ten, który ma władzę. Inaczej można powiedzieć: uczył, jak ten, który miał autorytet. Władza nie zawsze jest jednoznaczna z autorytetem. Uczeni w Piśmie posiadali jakąś formalną władzę religijną, ale nie posiadali autorytetu. Jezus swoim stylem nauczania pokazywał, że różni się diametralnie od przywódców religijnych Izraela. Nauczyciele Izraela w swoim nauczaniu powoływali się zwykle na innych nauczycieli, nawet prorocy w swoim nauczaniu mówili: "Tak mówi Pan". Jezus naucza w swoim własnym imieniu. Jezus powołuje się na swój własny autorytet, nie potrzebuje innych autorytetów do uwiarygodnienia samego siebie. Jezus uczył jak "ten, który ma władzę" i zaraz udowadniał, że faktycznie ma władzę nad złem. Jezus używa swojej władzy aby służyć, nie aby Mu służyło. I chce byśmy także w ten sposób postępowali. Jezus używa swojej władzy, swojego autorytetu aby nam pomóc, nie po to, aby nam szkodzić, nie po to aby nas niszczyć. On chce wyrzucić demony, ale nie ludzi... nie nas. Chce zniszczyć grzech, ale nie grzesznika.

Stów kilka o... życiu konsekrowanym

2 lutego Kościół obchodzi święto Ofiarowania Pańskiego. W ten sposób cały lud Boży przeżywa na nowo to, co wydarzyło się w świątyni Jerozolimskiej – Maryja wraz z Józefem ofiarowała Dzieciątka Jezus Bogu Ojcu, a Symeon ogłosił, że nowo narodzony Syn Boży jest Światłem świata i Zbawieniem narodów.

W 1997 r. św. Jan Paweł II ustanowił w to święto Światowy Dzień Życia Konsekrowanego, stwarzając okazję do głębszej refleksji całego Kościoła nad darem życia poświęconego Bogu.

Matka Najświętsza ofiaruje Panu Bogu największy Dar, jaki otrzymała – Syna, Jezusa Chrystusa, a tym samym składa w ofierze siebie. Podobną ofiarę, z siebie samych w miłości do Chrystusa, składają osoby konsekrowane. Podkreślił to Jan Paweł II, mówiąc: "Ofiarowanie Jezusa staje się wymowną ikoną całkowitego oddania własnego życia dla tych, którzy powołani są, aby odtworzyć w Kościele i w świecie, poprzez rady ewangeliczne charakterystyczne przymioty Jezusa, dziewictwo, ubóstwo i posłuszeństwo". W orędziu na I Dzień Życia Konsekrowanego Ojciec Święty określił jego potrójny cel. Odpowiada on po pierwsze, osobistej potrzebie uroczystego uwielbienia Pana i dziękczynienia za wielki dar życia konsekrowanego, życia które ubogaca i raduje Wspólnotę chrześcijańską poprzez swoje wielorakie charyzmaty oraz poprzez budujące owoce tak wielu istnień, całkowicie oddanych dla sprawy Królestwa. Dzień Życia Konsekrowanego ma – po drugie – za zadanie przyczynić się do poznania i do szacunku dla życia konsekrowanego ze strony ludu Bożego. Trzeci powód odnosi się bezpośrednio do osób konsekrowanych, zaproszonych do wspólnych i uroczystych obchodów niezwykłych dzieł, których Pan w nich dokonał, aby odkryć jeszcze bardziej w świetle wiary blaski tego Bożego piękna, które przez Ducha promieniają w ich sposobie życia, oraz aby jeszcze żywiej uświadomić sobie ich niezastąpioną misję w Kościele i w świecie. Historia Kościoła pokazuje, że w każdym czasie są ludzie, którzy na wzór ewangelicznej Marii pragną "obrać lepszą część" – podejmują życie w czystości, ubóstwie i posłuszeństwie, by sercem czystym i niepodzielnym służyć Chrystusowi Panu i bliźnim. Praktykowanie rad ewangelicznych stanowi oś życia zakonnego. Składane śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa dotyczą trzech podstawowych dziedzin życia. Ślub czystości jest wyborem Chrystusa jako jedynej miłości i dlatego wiąże się z dobrowolną rezygnacją z życia małżeńskiego. Ślub ubóstwa jest odpowiedzią życia konsekrowanego na powszechnie obecną dzisiaj "materialistyczną żądzę posiadania, lekceważącą potrzeby i cierpienia słabszych i wyzutą z wszelkiej troski o zachowanie równowagi zasobów naturalnych" (adhortacja *Vita consecrata*). Ślub posłuszeństwa związany jest natomiast z kulturą wolności, ściśle związaną z szacunkiem dla osoby ludzkiej, z pomniejszaniem obszarów niesprawiedliwości i przemocy. "Posłuszeństwo właściwe dla życia konsekrowanego ukazuje w sposób szczególnie wyrazisty posłuszeństwo Chrystusa wobec Ojca i opierając się na tej właśnie tajemnicy, poświadczają, że nie ma sprzeczności między posłuszeństwem a wolnością" (*Vita consecrata*). Powołanie do życia zakonnego jest radą, do której wzywa nas Jezus Chrystus. Rady ewangeliczne, w ich wielości, są proponowane wszystkim uczniom Chrystusa. Doskonałość miłości, do której są powołani wszyscy wierni, nakłada na tych, którzy w sposób wolny przyjmują wezwanie do życia konsekrowanego, obowiązek praktykowania ubóstwa i posłuszeństwa oraz czystości w bezżenności dla Królestwa.